

A felejthetetlen négy és fél nap

Kis csapatunk 2011. május 18-án, szerdán kora reggel indult el kalandosnak ígérkező utunkra. Két Szt. Jakab szoborért utaztunk Santiago de Compostelába, hogy azokat hazahozva Esztergomban és Dabason helyezzük majd el a Magyar Zarándokút mentén.

A csapat tagjai Kőszegi Zoltán, Dabas polgármestere, Rumi Imre, a Magyar Zarándokút Egyesület elnöke, Bognár Rudolf, Szesztai György, az egyesület tagjai, Dr. Bíró Ferenc, Pécsvárad polgármestere és felesége Farkas Éva, Kákonyi Károlyné - Margit, kalocsai vállalkozó és jómagam, Fonti Krisztina, Budapest XII. kerület, Hegyvidéki Önkormányzat alpolgármestere.

Dabasról két nappal azelőtt indult el egy kisbusz, Molnár Imre vezette, útitársa Gogolák Mariann volt. Mire Barcelonába értünk, a busz már várt ránk. Sajnos útközben megtámadták őket, pénzüket ellopták. Ez nagyon sokkoló élmény volt számukra, s minket is mélyen érintett. Azonban azt reméltük, hogy az út további élményei őket is kárpótolják majd.

Barcelonából fél 10 körül indultunk el 1100 km-es utunkra, Santiago de Compostela felé.

A hosszú úton Zaragosában álltunk meg, ahol nagyszerű példáját láthattuk annak, milyen harmonikusan megférhet egymás mellett egy városközpontban régi és modern. Megcsodáltuk a város látványosságait, majd egy remek ebéd után folytattuk utunkat úticélunk felé.

A várakozásunknál korábban, este 10-kor értünk szállásunkra, az Alberge Seminario Menorba.

Mindenki elfoglalta szálláshelyét. Mindannyian kíváncsian ismerkedtünk a zarándokszállással, hiszen otthon magunk is azon dolgozunk, hogy minél megfelelőbb szállásokat alakítsunk ki a Magyar Zarándokút mentén a zarándokok számára.

Másnap, május 19-én, csütörtökön csoportunk kettévált, a két szobor vevői Molnár Imre, Dabas Önkormányzata képviselőjében és Bognár Rudolf elmentek Pontevedrába a szobrászhoz, hogy átvegyék az elkészült szobrokat.

A csoport másik részének egy csodálatos, felejthetetlen élményben volt része. Ízelítőt kaptunk a zarándokútból, a Camino utolsó 16 km-es szakaszát tettük meg az Út egykori végpontjához, Finisterre-be, ahol – ahogy arról neve is árulkodik – a föld véget ér, a sziklák az Atlanti-óceánba zuhannak. Buszunk Cee-ig vitt el minket, onnan indultunk gyalogutunkra.

A Csodálatos környezetben vezetett utunk, lélegzetelállító panoráma kísért minket. Egy gyönyörű öbölben megálltunk a tengerparton, ahol csapatunk két bátor tagja megfürdött a még igen hideg óceánban.

Az öbölben egy tengerparti étteremben ettünk, majd folytattuk utunkat a finisterre-i világítótorny felé.

Utunk során lépten-nyomon talákoztunk a tipikus galíciai „górékkal”, melyek az egész tartomány szimbólumává váltak, s mindannyian megcsodáltuk őket.

S persze mindig figyeltük a sárga nyilat, mely néha kagyló kíséretében, néha magában jelezte, hogy merre vezet az Út.

Este 7 körül érkeztünk utunk, s egyben a Camino végállomásához, a finisterre-i világítótornyhoz.

Az élmény, amiben részünk volt, leírhatatlan. Az Út vége...

Mi, akik – saját megfogalmazásom szerint – csak szalonzarándokokként érkeztünk oda, 16 km megtétele után, csodálva néztük azokat, akik velünk egy időben érkeztek a teljes út megtétele után. Néhányan azon igyekeztek, hogy a hagyományoknak megfelelően elégessenek egy-egy ruhadarabjukat, de az erős szél miatt ez nehézségekbe ütközött.

Felemelő perceket éltünk át ott, a „világ végén”, s a nulladik kilométert jelző kőnél valóban kedvet kaptunk arra, hogy megtegyük a teljes távot..., vagy legalább először a Magyar Zarándokutat, a mi Utunkat, melynek szervezésén dolgozunk.

Nem sokkal később csatlakozott hozzánk a csapat két tagja, akiket kisbuszunk a sikeres szoborvásárlás végeztével utánunk hozott, s a Santiago felé vezető út mentén közösen költöttünk el egy igen jó hangulatú, nagyon ízletes helyi vacsorát.

Május 20-án, pénteken délelőtt a csapat részt vett az aznapi zárándokmisén Santiago de Compostela katedrálisában.

Kőszegi Zoltán, a Magyar Zarándokút Önkormányzati Társulás elnöke mondott néhány köszöntő szót, elmondta, hogy mi kis csapatunk célja, s azt is, hogy aznap délután sor kerül majd a két Szt. Jakab szobor megszentelésére, melyeket Magyarországra viszünk, hogy ott a Magyar Zarándokút mentén két helyen, Esztergomban, ahol az Út indul, s Dabason mutassa az utat a zarándokoknak.

A mise alatt elhangzott magyar szavak hallatán egy magyar zarándoklány jött oda hozzánk a mise végén, aki pont aznap ért a Camino végére, s nagyon megható volt számára magyar szavakat hallani a katedrálisban. Nagy örömmel beszélgettünk vele élményeiről.

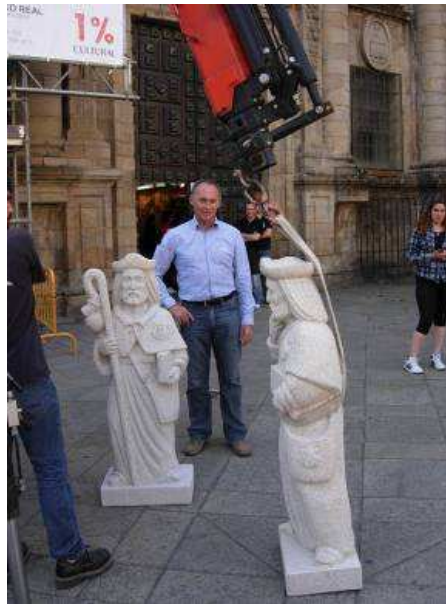
Ezután útra keltünk, elkísértük Kőszegi Zolit, aki egy kedves régi barátjával és sporttársával, Szabó Ferencsel találkozott A Coruñában, ahol hosszú évek óta él.

Ott megnéztük a Herkules-tornyot, mely egy 2000 éves világítótorony. Ezután Szabó Ferenc egy nagyszerű ebédre

vendégtelt meg minket egy helyi sportklubban.

Ebéd után visszatértünk Santiago de Compostelába.

Mire visszaértünk, a szobrász a katedrális elé szállította a két szobrot. Hamarosan megkezdődött a szobrok lepakolása, s aztán a katedrálisba vitték őket, hogy ott az érsek megszentelje őket.

A szertartás nagyon megható volt. Szemmel láthatólag az érsek számára is különleges esemény volt ez, ő is átérezte annak fontosságát, hogy mi Magyarországon egy, a Caminóhoz hasonló zarándokút kiépítésén dolgozunk, s hogy ez út mentén akarjuk elhelyezni a szobrokat.

A szobrok megszentelése után az érsek titkára megmutatta nekünk az érseki palotát és a katedrálisat. Olyan helyekre is eljuthattunk, ahova a turisták többsége nem jut el.

Megnéztük Szt. Jakab sírját a katedrális altemplomában, s mindannyian megérintettük a sír felett található szobrát a teljes bűnbánat reményében.

Ezután a szobrokat a szállásunkhoz szállították, ahol megkezdődött átpakolásuk bonyolult, igen nehéz művelete. Több mint egy fél órába telt, mire a szobrok bekerültek a kisbuszba, s készen álltak arra, hogy hazaszállítsuk őket.

Este egy nagyszerű vacsorával búcsúztunk el Santiago de Compostelától s egymástól is, hiszen másnap a csapat ismét több részre vált.

Május 21-én, szombaton Kőszegi Zoltán, Dr. Bíró Ferenc és felesége, valamint Gogolák Mariann repülővel mentek vissza Barcelonába, ahol egy fél napot töltöttek városnézéssel. Bognár Rudolf még pár napig ott maradt a környéket járni. A csapat harmadik része, a kisbusszal indult el, hogy Barcelonáig kísérijük a szobrokat. Mielőtt elhagytuk volna Santiago de Compostelát, megnéztük a Ciudad de Cultura modern Múzeumot.

Útközben három városban is megálltunk, és megtekintettük az ottani nevezetességeket. Lugóban sétáltunk egyet a római korból való városfalon, Leonban és Burgosban pedig megnéztük a két katedrálisat.

Burgosban meglátogattunk egy nemrég kibővített és felújított zarándokszállást.

Buszunk hajnali háromkor ért Barcelona repülőtérhez, ahol kis különítményünk eltöltötte az éjszaka hátra lévő óráit.

Május 22-én, vasárnap reggel hét körül csatlakozott ismét hozzánk a csapat másik része is, akik a városnézés után Barcelonában aludtak, s immár együtt utaztunk haza repülővel Budapestre.

Másnap, május 23-án érkezett meg a kisbusz Dabasra a két megszentelt Szt. Jakab szoborral, s ezzel véget ért e nagyszerű, s mindnyájunk számára felemelő, igen sok élményt és lelki töltést adó út.